

Sopar místico-blavero

Amb un subtil marcatge i aquestes paraules «apolítiques», d'El Patriarca-Espanya: «los gobiernos vasco y catalán nos atacan porque no son españoles», començava dimarts passat, 21 de gener, la gala-sopar a benefici d'aquesta associació, en un dels salons salmó de l'Hotel Rey Don Jaime, de València, cadena de Rumsa.

Un acte d'afirmació per a l'organització internacional de Lucien Engelmajer, on no va faltar res per a muntar un fresc magnífic de la millor estètica sainetera. Tres mil pessetes per persona, per a una recaptació que, al final de la nit, es va acostar al milió. I un treball organitzat centralment per Cristina Bacharach, *public relations* del Don Jaime i, des de fa poc, cunyada de l'ex-UCD i permanent caçador de «catalanistes» Manuel Broseta Pont.

«Sempre ens trobem les mateixes cares», deia Maria Amparo Peris —Radio Nacional de Espana—, membre del *bunker* radiofònic, *casette* amb la bandereta blaveta, presentadora de la nit, juntament amb Julio Tormo, Antena 3, responsable de relacions de la superdiscoteca Woody, ex-secretari de Cultura de l'agrupació local del PSOE-València i ex-president de la folla i provocativa falla King Kong: «M'han saltat les llàgrimes i les lentilles» —veu de lluentons d'argent, que sabé caracteritzar perfectament l'ambient coent de la vetlada—, remarcant, «no l'èxit, però sí el ressò aconseguit per aquests xics».

I amb begudes a càrrec de Carbónica Valenciana, distribuïdora de La Casera, Monteverde valenciana (la beguda predilecta de la Unión de Lizondo), Twin Cola i Seven-Up i aquesta minuta, abans de l'actuació dels cors de Lo Rat Penat: crema de porros, llobarro amb ametles i sorbet. Després de l'actuació... perdiu a la caçadora, coca de llimó, café i licors.

«A nosaltres ens ataquen perquè temim èxit», va dir Lucien a través del seu intèrpret, abans de demanar un minut de silenci per un «gran amic» —referint-se a Tierno Galván—, «que va saber comprendre els problemes de la toxicomania». Mentre reclamava que l'Ajuntament de Madrid continués prestant-li suport. «València

Lucien Engelmajer va acudir a València per recaptar fons destinats a El Patriarca. En un sopar on van quedar clars el suport de la dreta local i el doble joc del govern valencià.

Joan Pomares

JORDI VICENT

—va dir tot seguit— ha estat el bressol de la toxicomania». Però sense dir en cap moment que és precisament en aquesta ciutat on estan duent ara la majoria dels toxicòmans de tots els seus centres, portadors de la SIDA.

Placa de plata per a Maria Consuelo Reyna —la super-subdirectora del reaccionari diari-quarter *Las Provincias*—, «en reconeixement al seu treball en la lluita contra la toxicomania», que va replegar Baltasar Bueno, teòric de xoc del diari i propagandista fervent d'Engelmajer. I, també fenomenal demagog: «Aquesta nit, en algun abocador, en algun solar, en algun descampat, deu estar morint un toxicòman».

I, com a segon plat, actuació político-fallera del Cor de Lo Rat Penat —l'antiga agrupació valencianista, avui en mans del regionalisme més reaccionari—, que, al crit espanyol i valent de «¡València papapapapará!, va consagrar el seu *Travallengües* als presents, mentre Rosa Bartual, la directora, xisclava: ustedes acompañenos, repitiendo con nosotros... ¡arrós amb all... arrós amb all!

Després, el jove cantant José Luis —famosíssima promesa per a l'OTI— que amb el seu «Nació de mí, nació de tí...» va aconseguir de comprendre l'assistència al sopar. Al final, com a

JORDI VICENT

remat, tota aquesta magnífica florida «internacional»: l'humor valencià de Don Pio—el qual ja ha abandonat la gran gira amb el Circo del Japó i el seu amic Bigote Arrochet—, la cançó espanyola de Rafael Conde, «El Titi», un poc de flamenc i unes passes de *break-dance*.

Entre els presents: Francisco Domingo, summe sacerdot de Valencia 2.000, gruta ideològica de la dreta local més bel·ligerant, amo, junt amb el seu germà José, de Jardines San Valero (proveïdor permanent de plantes per a l'Ajuntament de València i que ja té adjudicat tot un sector de la rambla del Túria per a la repoblació), que

es va encarregar de la decoració floral de l'encontre.

Manuel Giner Miralles —cap regional d'Alianza Popular i director de les pretensions «autonomistes» de la coalició territorial. Ramón Inglés —propietari de Porcelanas Inglés (dues fàbriques), «empresari dur», segons els seus treballadors, assidu militant de la *nit-society* valenciana, propietari d'una magnífica casa-palau al seu poble, Bétera, on exerceix d'amic i comissari polític de l'alcalde Vicent Cremades, íntim, també, de Maria Consuelo Reyna, a la qual envia flors molt sovint...

I també, Lasso de la Vega, feliç

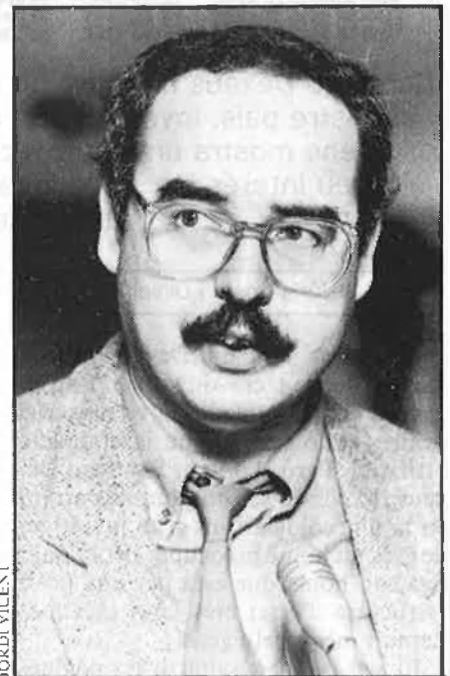
da al costat del sant baró—, regidora de Serveis Municipals; el diputat provincial Fernando Millán —ex-regidor de Cultura del PSOE a l'Ajuntament de València— i actual responsable de la plaça de bous de València —que va oferir a Engelmajer per a un possible festival turístic-taurí que organitzaria el torero Manolo Montoliu...

No hi acudiren Pepe Moreno —encara que hi tenia taula reservada—, diputat provincial i responsable de la comissió antidroga del PSOE, ni Miquel Doménech, conseller de Treball —del qual depenen les relacions Generalitat-Patriarca. Ni Joaquim Colomer, conseller de Sanitat, ni... el mateix president Lerma, el qual, amb uns altres membres del seu govern, va trobar en la desgraciada mort de Tierno Galván una magnífica excusa per a deixar de fer-ho.

Un govern amb una Conselleria de Treball i una Direcció General de Serveis Socials que semblen sotmesos a un doble joc permanent: donar diners, firmar convenis —es renova una

JORDI VICENT

JORDI VICENT

A l'esquerra, dalt, Lucien. Baix, el cor de Lo Rat. A la dreta, Francisco Domingo i Manuel Giner Miralles. Baix, Baltasar Bueno.

descendent de militars: José Lasso López, combatent a Cuba, capità general de l'illa de Grenada, de Puerto Rico i, de 1893 a 1896, de la ciutat de València. Sáez Merino, patronal «independent», marca Lois, un dels màxims exportadors de roba vaquera. I el gran Lladró: primera casa de porcel·lanes i llums al món...

I, a més, l'Asociación de Amas de Casa Tyrius, batalló domèstic de la Unión Valenciana. Blindados Valencia, SA, cos de seguretat del casino Monte Picayo, amb fornits xicots que duïen teses banderes espanyoles en els bíceps, els quals van regalar a Josefina Vivanco, presidenta de Tyrius, un magnífic cadell de doberman.

També hi van assistir, però, com a representació secundària del PSOE institucional, Alicia Vázquez —segu-

altra vegada aquest mes— i cedir centres... mentre que quasi ningú no sembla apostar per l'associació. Una dada: no hi hagué representació oficial, ni del departament, ni de la Conselleria.

Una descolorida *jet society* demostrarà una vegada més amb la seua presència —escassa, d'altra banda— que els majors ressorts socials d'El Patriarca encara pertanyen a una elit reaccionària. Feroçment blavera i ultra. □

